

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Kiss Zoltán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kiss Zoltán ügyvéd, fél címe 1) által képviselt **I.rendű felperes neve** (címe) I. rendű, **II.rendű felperes neve** (ugyanottani lakos) II. rendű, **III.rendű felperes neve** (címe) III. rendű és **IV.rendű felperes neve** (címe) IV. rendű felpereseknek - a Rába Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Rába Zsolt ügyvéd fél címe 2) által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű és a személyesen eljáró **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű alperesek ellen szerzői jog megsértésének megállapítása, kártérítés megfizetése és egyéb iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2014. szeptember 10. napján kelt 23.P.21.446/2014/13. számú ítélete ellen a felperesek által 14. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja és

az I. rendű alperest az I. rendű felperes javára terhelő tőkemarasztalás összegét 2.296.000 forintról 2.856.800 (kettőmillió-nyolcszázötvenhatezer-nyolcszáz) forintra felemeli azzal, hogy ezen összeg után az elsőfokú ítéletben írt mértékű késedelmi kamatok megfizetésére az I. rendű alperes 2010. április 20. napjától a kifizetés napjáig köteles;

kötelezi továbbá az I. rendű alperest, hogy saját honlapjának főoldalán, az oldal megnyitásakor szembetűnő módon nyolc napon belül hozza nyilvánosságra, valamint változatlan formában és helyen a közzétételtől számított hat hónapig tegye elérhetővé az alábbi nyilatkozatot:

„A Kaposvári Törvényszék a Pécsi Ítéltábla másodfokú határozatával jogerőre emelkedett ítéletével megállapította, hogy II.rendű alperes neve, a I.rendű alperes neve volt oktatója szerzői jogot sértett azáltal, hogy III.rendű felperes neve, IV.rendű felperes neve és II.rendű felperes neve által 2008 áprilisában írt és az A Bt. által kiadott „...! Teknőcgrafika, multimédia, játékok” és az „...! Algoritmuskok, játékok” című könyveket szkennelés útján digitalizálta, a könyvek alapján elkészítette a „...1.pdf” és a „...2.pdf” fájlokat, majd azokat a I.rendű alperes neve Informatika Tanszékének szerverére egy jelszóval nem védett és az interneten bárki által hozzáférhető mappába másolta. A bíróság a I.rendű alperest a fentiek miatt 2.856.800 forint kártérítés és ennek kamatai megfizetésére, valamint a jelen nyilatkozat nyilvánosságra hozatalára kötelezte”.

Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az I., II., III. és IV. rendű felpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg az I. rendű alperesnek tizenöt napon belül 100.350 (egyszázezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget, valamint az állam javára - az illetékes állami adóhatóság felhívására, az ott írt módon és számlára - 576.300 (ötszázhetvenhatezer-háromszáz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A II., III. és IV. rendű felperesek egy többkötetesre tervezett sorozat első két köteteként együtt írták meg az „...! Teknőcgrafika, multimédia, játékok”, valamint az „...! Algoritmusok, játékok” című könyveket. A műveket a 2007. április 28. napján kötött, majd 2009. április 30-án meghosszabbított megállapodás alapján az I. rendű felperes adja ki. A felperesek üzleti terve kötetenként 3.600 db eladásával számolt, az első kötetből 1.568, a második kötetből 2.187 példányt nyomtattak ki. Az I. rendű felperes a könyveket saját kiadói webáruházában, illetve a L Zrt. országos hálózatának könyvesboltjaiban és webáruházában értékesítette, az első kötetet 1.890 forint, míg a második kötetet 1.860 forint eladási áron. Az eladott könyvek száma 2014. február 22. napjáig az első kötetből 724, a második kötetből 1.037 példány volt.

Az első könyv esetében 1.800 forintban adódott a nettó eladási ár, 405 forintban az egy példányra eső nettó nyomtatási költség; a második könyv esetében a nettó eladási ár 1.771 forint, a nettó nyomdaköltség 296 forint volt.

A II. rendű alperes az I. rendű alperes informatika tanszékének oktatójaként tevékenykedett 2013. augusztus 31. napjáig, munkája során többek között a fenti könyvekből is oktatta a hallgatókat.

2008 áprilisában a II. rendű alperes a két könyv egy-egy példányát a szerzők, illetve a kiadó engedélye nélkül szkennelés útján digitalizálta, elkészítette a „...1.pdf” és a „...2.pdf” dokumentumokat és azokat 2008. április 17. napján az I. rendű alperes informatika tanszékének szerverére jelszóval nem védett, az interneten bárki által hozzáférhető mappába másolta, majd az előadásain a hallgatókat tájékoztatta arról, hogy a tankönyvek digitalizált példányait milyen elérési útvonalon tölthetik le az internetről.

2011. április 17. és 2012. április 20. között a „...1.pdf” állományt 238, a „...2.pdf” állományt 1.546 alkalommal töltötték le. Ezt megelőző időszakra a letöltések száma nem állapítható meg.

A II. rendű alperessel szemben a fentiek miatt indult büntetőeljárásban az ügyészség a II. rendű alperes terhére a szerzői joghoz kapcsolódó jogok jelentős vagyoni hátrányt okozó megsértésének büntette elkövetését megállapította, a vádemelést egy évre elhalasztotta.

A könyvek digitalizált formában történő, négy éven át fennálló elérhetősége a jogosult által nyomdai úton előállított példányok értékesítését kedvezőtlenül befolyásolta, így az I. rendű felperes eladásból származó bevétele az elvárható mértéket nem érte el.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 94.§ (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperesek szerzői jogait azzal, hogy 2008. április hónapjában a II., III., IV. rendű felperesek által írt és az I. rendű felperes által kiadott „...! Teknőcgrafika, multimédia, játékok” és az „...! Algoritmusok, játékok” című könyveket szkennelés útján digitalizálta, a könyvek alapján elkészítette a ...1.pdf és a ...2.pdf dokumentumokat, majd azokat az I. rendű alperes Informatika Tanszékének szerverére egy jelszóval nem védett és az interneten bárki által hozzáférhető mappába másolta. Az Szt. 94.§ (2) bekezdése, a régi Ptk. 348.§ (1) bekezdése és 359.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperes részére 2.296.000 forint általános kártérítést, ennek 2012. április 27. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkor naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatát, további 300.000 forint perköltséget. A fentieket meghaladóan a keresetet elutasította; az elutasítás a 10.060.380 forintban érvényesített kártérítési igény 2.296.000 forintot meghaladó részére, valamint az alpereseknek a további jogsértéstől történő eltiltása és a határozat alperesi költségeire, interneten, illetve országos napilapban történő nyilvánosságra hozatalának elrendelése iránti kérelmekre vonatkozott.

A károsult teljes anyagi kárpótlására alkalmas általános kártérítés mértékének mérlegelése során az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a jogsértő magatartás miatt nyilvánvalóan hátrányosan változott a könyvek piaci értékesítésének lehetősége, így az I. rendű felperesnek elmaradt haszon címén kára keletkezett, az elmaradó vagyoni előny pontos mértéke azonban nem állapítható meg. Amennyiben a 2008. április 17-től 2011. április 11-ig terjedő időszakban is ugyanannyian töltötték volna le a fájlokat, mint a merevlemezek nyomozó hatóság általi lefoglalását megelőző 52 hétben, az több, mint 7.000 letöltést jelentett volna. Nem ismert azonban, hogy a letöltést követően milyen felhasználás, (megtekintés vagy mentés, esetleg másolás és továbbküldés) történt, emellett egy személyhez több letöltés (többszöri megtekintés) is kapcsolódhat. Nem állítható és nem is életszerű, hogy mindenki, aki letöltötte a könyveket, letöltés hiányában azokat meg is vásárolta volna. Így önmagában a letöltések számából nem lehetett az elmaradt vásárlások számára következtetni. Figyelemmel volt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a letöltések vélelmezhetően a magánszemélyekre korlátozódtak, ugyanakkor a könyvek tényleges és potenciális vásárlói között jelentős számban voltak intézmények is. Az eladási adatokból az is megállapítható volt, hogy a letöltésekkel nem érintett intézmények vásárlása is jelentősen csökkent. A felperesek üzleti tervükben könyvenként 3.600 db eladásával számoltak, ennyit azonban ki sem nyomtattak egyik kötetből sem. A könyvek letölthetővé válását megelőzően összesen kb. 300 példányt értékesítettek.

Ezekből az adatokból az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy az I. rendű felperes üzleti terve nem volt teljesen reális és a jogsértés csak kis részben hozható okozati összefüggésbe az eladási számok csökkenésével. Mindezen körülményeket a Pp.206.§ (3) bekezdése alapján mérlegelve az elsőfokú bíróság azzal számolt, hogy a négy év során évente könyvenként 200 példány, összesen könyvenként 800 példány vásárlása maradt el a II. rendű alperes jogsértő magatartása miatt, az ebből elmaradt haszon pedig a nettó eladási és a nettó nyomtatási költség különbözete, szorozva az elmaradt eladások számával.

Nem tartotta szükségesnek az elsőfokú bíróság az Szjt.94.§ (1) bekezdés *b)* pontjában foglalt objektív szankció, a további jogsértéstől való eltiltás alkalmazását, mivel a jogsértő állapot több mint 7 éve megszűnt, a II. rendű alperes azóta újabb jogsértést nem követett el és nem kell tartani a jogsértés jövőbeni megismétlésétől sem. Az Szjt.94.§ (10) bekezdése szerinti nyilvánosságra hozatalt sem tartotta indokoltnak az elsőfokú bíróság, mert az a szerző erkölcsi kárának megtérítését szolgálja, azonban a jogsértés jellegére figyelemmel a felpereseket az elmaradt haszonban jelentkező anyagi káron túl erkölcsi kár nem érte, ilyenre az eljárás során maguk sem hivatkoztak. A perköltségszámítás tekintetében az elsőfokú bíróság a Pp.81.§ (2) bekezdését alkalmazta.

Az ítélet ellen a felperesek fellebbeztek. Az elsőfokú ítélet megváltoztatását akként kérték, hogy a jogsértés megállapításán túlmenően a módosított keresetükben és a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szjt.) 94.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a másodfokú bíróság rendelje el a határozat nyilvánosságra hozatalát az alperesek költségére az interneten, illetőleg egy országos napilapban, a rendelkező részre és az indokolás kivonatára kiterjedően, valamint kérték, hogy az I. rendű alperest a másodfokú bíróság összesen 10.060.380 forint kártérítés, illetve ezen összegnek 2010. április 20. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kötelezze.

A fellebbezésükben arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság az általános kártérítés összegének megállapítása kapcsán téves következtetésekre jutott. Kiemelték, hogy több mint négy évig szabadon letölthető volt a jogsértés folytán a két mű. Kifejtették, hogy a jogsértéssel történő nyilvánosságra hozatal időpontját (2008. április 17.) követően a letöltések száma a négyéves időszak első felében alappal feltételezhetően folyamatosan emelkedett, majd a digitális formátum elterjedését követően a letöltések száma nyilvánvalóan visszaesett, így a már csökkent számadatot mutatja az utolsó év letöltési adata. A digitális formátum könnyű másolhatósága miatt a könyvek a felhasználók egymás közötti másolásai útján is terjedtek, a letöltők jelentős része bizonyára tovább is adta a fájlokat. Termékélet-görbével ábrázolták, hogy a bevezetési szakasz után a növekedés, az érettség, a hanyatlás vagy elhúzódás fázisai szerint szakaszolható az értékesítési forgalom; mivel a II. rendű alperes a bevezetési szakaszban tette jogsértő módon letölthetővé a könyveket, ezzel megakadályozta, hogy a növekedés és az érettség szakaszába eljussanak. Nem kívánták vitatni, hogy nem minden letöltő vásárolta volna meg a könyveket, álláspontjuk szerint azonban jelentős részük minden

bizonytal megvásárolta volna azokat, az üzleti tervük így teljes mértékben reális és egyáltalán nem túltervezett volt.

Téves az a következtetés is, hogy a letöltések vélelmezhetően csak a magánszemélyekre korlátozódtak, mivel az intézmények kapcsán betervezett értékesítések sem valósultak meg. Az intézmények rendszerint nem vásárolnak oktatóik részére könyveket, az oktatók is maguk vásárolják meg a segéd- és szakkönyveiket. A betervezett és elmaradt intézményi vásárlások azért maradtak el, mert a nem vásárló intézmények oktatói is ingyenesen hozzáfértek a jogsértés folytán a szakkönyvekhez. Meglátásuk szerint egyértelműen és kifejezetten a II. rendű alperes cselekménye befolyásolta negatívan az eladásokat.

A Pp.146.§ (5) bekezdés c) pontja alapján kiterjesztették kamatkövetelésüket a jogsértés teljes időszakában felmerült kamatokra vonatkozóan. A középáramyos számítási móddal 2010. április 20. napjától számított késedelmi kamatokban kérték marasztalni az I. rendű alperest.

Továbbra is fenntartották azon álláspontjukat, hogy mivel a jogsértést a II. rendű alperes egyetemi oktatóként követte el, jövőbeli pedagógusok oktatása során jogsértő magatartásformát követhető gyakorlatként mutatott be, így komoly erkölcsi kárt okozott. A jogsértés elkövetésének ezen módja teszi indokolttá, hogy a határozat nyilvánosságra hozatalra kerüljön, ehhez társadalmi érdek is fűződik.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme a felperesi fellebbezéssel érintett részében az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, azt a másodfokú bíróság ítélezése alapjául elfogadta és kizárólag a nyomtatási költségekre vonatkozó, az elsőfokú bíróság által felhasznált adatokkal egészítette ki.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy nem vitásan az I. rendű felperest vagyoni kár érte azáltal, hogy a jogszerűtlen közzététel folytán a kötetek digitalizált formában bárki számára elérhetővé váltak, ami a nyomdai úton előállított könyvek iránti keresletet hátrányosan befolyásolta.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a perbeli esetben valamennyi körülmény mérlegelésével az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban Ptk.) 359.§-ában szabályozott általános kártérítés ítéelhető meg; így azt kellett vizsgálni, hogy a károsult teljes anyagi kárpótlására milyen összeg alkalmas. E körben a másodfokú bíróság egyetértett a II. rendű alperesi jogsértés könyvek eladására gyakorolt hatásának mibenlétével, mértékével kapcsolatban kifejtett érvekkel is. A felperesi számítást a rendelkezésre álló adatok nem támasztották alá. Az üzleti terv elsősorban az intézményi vásárlásokra alapozott, 1.800 intézménnyel számolva határozta meg az eladni tervezett példányszámot 3.600 példányban. A közoktatási intézmények vásárlásainak célja jellemzően kölcsönözhető példányok

beszerzése; amennyiben az e körben célzott vásárlóréteg a könyvtári állományának gyarapítása érdekében vásárolt volna, úgy a letöltési lehetőség számukra nyilvánvalóan nem jelenthetett ezzel egyenértékű megoldást. A felperesek által csatolt, a tényleges értékesítési adatok nyilvánosságra hozatala megelőző alakulásából (első kötet tekintetében 2007 augusztusától 183, a második kötet tekintetében 2007 májusától 234 eladott példány), illetőleg az azt követő

- lényegesnek nem tekinthető - változásából sem lehetett arra következtetni, hogy a felperesi hivatkozásnak megfelelő példányszám értékesíthető lett volna. A felperesi művek iránti kereslet nem tekinthető rugalmatlannak, mivel a megismertetni kívánt programozási nyelv viszonylagos elterjedtsége és népszerűsége ellenére sem állítható, hogy a művek a piacon jelenlévő és feltétlenül kielégítést igénylő keresletre reflektáltak volna; utóbbi esetben ugyanis már a bevezető évben (az alperesi feltöltés előtt) is nagyobb számú könyv kelt volna el. A rugalmas kereslet ezzel szemben köztudomásúlag érzékeny, magasabb áron jellemzően kevesebb, alacsonyabb áron több termék értékesíthető. Így az ingyenes hozzáférhetőség mellett megjelenő tényleges kereslethez képest a pénzkiadással járó hozzáférés melletti kereslet feltételezhetően számottevően csekélyebb, ami az ellen a felperesi feltevés ellen szól, hogy az ingyenesen letöltők jelentős része a könyveket a letöltési lehetőség hiányában megvásárolta volna. Az eladások kezdeti volumenéből következően a tényleges és az elsőfokú bíróság által elmaradtként elszámolt évi 400 példányos értékesítés együttes mértéke a termékélet-görbében megmutatkozó, az érett szakaszra jellemző felfutást is megvalósítja, így az elsőfokú bíróság által megghiúsultként értékelt eladási számok körültekintően mérlegeltek, módosítást nem igényelnek.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság összegszerű számításait mégis annyiban találta pontosítandónak, hogy az a példányszám, melynek eladására az alperesi jogsértő magatartás miatt nem kerülhetett sor, az alperesek által sem vitatott peradatok szerint ténylegesen előállított példányok formájában rendelkezésre áll, ekként tehát az I. rendű felperesnek nem merül fel megtakarítása az elmaradt kereslet kielégítésére tervezett példányok nyomdaköltségét illetően. Megtakarítás kizárólag akkor jelentkezne, ha a jövőben mutatkozó kereslettel együtt a ténylegesen eladott és az elmaradt vásárlások miatti kártérítés alapjául elszámolt példányok száma együttesen meghaladná az első kiadás példányszámát; ebben az esetben az I. rendű felperesnek az elmaradt vásárlások miatt visszamaradó raktárkészlet miatt nem kellene az újrakiadáshoz folyamodnia. A perben azonban a kereslet megélénkülésére vonatkozó adat nem merült fel, az alperesek nem vitatták a felperesek azon tényállítását, hogy számottevő kereslet a művek iránt jelenleg már nem mutatkozik. Mivel az előállítási költséget elmaradt vagy elmaradó kiadásként levonásba helyezni nem lehetett, ezért összegszerűségében a jogsértés miatt el nem adott példányok nyomtatási költségével (800x405 + 800x296 forinttal) emelte fel a másodfokú bíróság az I. rendű alperest terhelő marasztalási összeget.

Nem osztotta azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját abban a kérdésben, hogy a jogsértés jellege és körülményei a közzétételre kötelezést nem indokolják. A szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) II. fejezetében szabályozott személyhez fűződő jogok (a mű első nyilvánosságra hozatala iránti

jog, a szerzői név feltüntetése iránti jog, a mű egységéhez fűződő jog) nem sérültek, miután a II. rendű alperes a műveket torzítás és megcsonkítás nélkül, a szerzők nevének feltüntetésével tette elérhetővé és a műveket a korábbiakban már nyilvánosságra hozták. Sérültek viszont a vagyoni jogok, így a többszörözés joga (Szt.18.§ (1) bekezdés *b)* pont), illetve az Szt.23.§ (1) bekezdés szerinti terjesztési jog. Az Szt. 94.§ (10) bekezdése alapján a bíróság a szerző kérelmére elrendelheti a határozatnak a jogsértő költségére történő nyilvánosságra hozatalát, a nyilvánosságra hozatal módjáról a bíróság dönt. Nyilvánosságra hozatalon kell érteni különösen az országos napilapban, illetve az internet útján történő közzétételt. Az Szt.94.§ (10) bekezdésében írt következményhez a jogszabály nem fűz olyan megszorító rendelkezést, hogy az csak a szerzői személyhez fűződő jogok megsértése esetén alkalmazható. A másodfokú bíróság a fellebbezésben is hangsúlyozott körülményekre figyelemmel indokoltnak tartotta, hogy a jogsértés megtörténtét és annak következményét a nyilvánosság a jogsértéshez is színteret biztosító, az I. rendű alpereshez köthető forrásból, az I. rendű felperes weboldaláról megismerhesse. Országos nyilvánosság a jogsértéshez nem fűződött, így a közzététel ebben a körben, országos napilapban szükségtelen. Indokolt lehetett volna ugyanakkor a közzététel az Informatika-Számítástechnika Tanárok Egyesületének honlapján, ez az egyesület azonban bírósági megkeresésre adott válaszában a közzétételtől elzárkózott.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Pp.235.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

A perköltségszámítást illetően a másodfokú bíróság megítélése szerint a Pp.81.§ (2) bekezdése alkalmazásának nem lett volna helye, mivel a vagyoni kártérítés iránti keresetüket az I. rendű felperes javára együttesen előterjesztő felperesek pernyertessége a 10.060.380 forintos pertárgyértékű követelésből a 2.856.800 forintos marasztalási összegre figyelemmel a másodfokú eljárásban írt megváltoztatás mellett sem érte el a 30 %-ot. Mindazonáltal, miután az alperesek fellebbezést nem terjesztettek elő, az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség összegét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem kereteire figyelemmel a másodfokú bíróság nem változtathatta meg, azonban éppen ennek okán annak további felemelésére sem látott módot annak ellenére, hogy a perben kisebb részben kedvezőbben alakult a felperesi pernyertesség a másodfokú megváltoztatás folytán.

A fellebbezési eljárásban a pertárgyérték 7.764.380 forintban volt meghatározható, figyelemmel a pénzbeli követelésre, a meg nem határozható pertárgyértékű követeléseket külön nem kellett pertárgyérték tekintetében elszámolni. A 7.764.380 forintos fellebbezési pertárgyérték kapcsán az I. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltsége 246.520 forint volt számítható a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés *a)* pontja, 4/A.§-a alapján, míg a felperesek perköltsége ugyanezen rendelet alapján, azonban Áfa nélkül számítottan 194.109 forint volt.

A felperesek pernyertessége a másodfokú eljárásban 7,2 %-os mértéket tett ki (560.800/7.764.380), ennek arányában a felmerült perköltségükből 14.000 forint megtérítésére jogosultak, míg a nagyobb részben (7.203.580/7.764.380) pernyertes I. rendű alperes pernyertességével a megállapítható költségből 228.700 forint arányos. Miután azonban az I. rendű alperesnek aktív perbeli tevékenységet a másodfokú eljárásban nem kellett kifejtenie, az I. rendű alperes nem képviseltette magát a másodfokú tárgyaláson, így a neki járó perköltség összegét a másodfokú bíróság a felhívott IM rendelet 3.§ (6) bekezdése alapján a felére mérsékelte. Így a 114.350 forint, I. rendű alperesnek járó perköltség és a felpereseknek elszámolható 14.000 forint perköltség különbözetét, 100.350 forintot a nagyobb részben másodfokon pervesztesek felperesek kötelesek megfizetni a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.81.§ (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes számára.

A II. rendű alperesnek a másodfokú eljárásban megtérítendő perköltsége nem merült fel, így arról rendelkezni nem kellett.

Az I. rendű alperes személyes illetékmentessége folytán a feljegyzett fellebbezési illetéket nem köteles viselni, az az állam terhén marad, azonban a felperesek viselik a sikertelen fellebbezésük arányában a feljegyzett 8 % mértékű fellebbezési illetéket a Kmr.13.§ (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.81.§ (1) bekezdésének megfelelően.

P é c s , 2015. február 12.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, dr. Vogycska Petra s.k. bíró